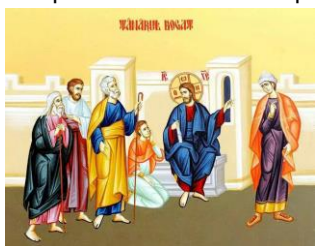

Duminica a douăsprezecea după Rusalii, păzirea poruncilor, despre mântuire

Ce bine să fac, ca să am viața veșnică? Această întrebare, venită din partea unui tânăr ar trebui să ne dea de gândit fiecăruia dintre noi, cei care am fost tineri sau suntem încă tineri. Noi avem sau am avut astfel de întrebări, astfel de preocupări sau am fost și suntem încă prea preocupați de viața aceasta pământească cu grijile ei mărunte și nu mai vrem să mai avem timp să ne gândim că odată se va încheia călătoria noastră pe acest pământ, poate mâine? Este prea devreme. Poate poimâine? Este prea târziu. Sau avem planuri pentru încă mult timp de aici încolo. Dar parcă spunea proverbul: Omul propune,

iar Dumnezeu dispune. Adică El aprobă planurile noastre. Probabil că da. Suntem prea importanți să nu fie așa. Fără mine, universul nu poate exista! De faptul că vom mai fi mâine sau poimâine nu putem fi siguri, dar de un lucru suntem siguri:

că vom muri. Dacă murim, ce urmează după ea, veșnicia sau neantul (nimicul). Dacă vrem și noi ca tânărul din Sfânta Evanghelie, veșnicia, să încercăm împreună să îndeplinim condițiile pentru a o moșteni. Precum în închipuirea și amintirea celui ce străbate marea, spune Sfântul Ignatie Briancianinov, se înfățișează tot timpul un țărmlin, tot așa și noi, călători pe valurile mării acestei vieți, trebuie să avem neîncetat înaintea ochilor gândului nostru veșnicia. Ce putem agonisi pe pământ și poate rămâne pentru totdeauna avuție nefurată? – Mântuirea noastră. Cine a strâns bogății în timpul vieții pământești, acela le-a lăsat când a trecut în veșnicie, ceea ce înseamnă că și noi vom face la fel. Cine a folosit viața pământească pentru a dobândi slavă și cinste, moartea i le-a răpit. Dar cine a folosit viața pământească pentru a dobândi mântuirea, acela va lua cu sine în veșnicie mântuirea sa. Vrem să ne mântuim? Care sunt căile? Răspunsul îl avem în Sfânta Evanghelie. Mai întâi, este nevoie de credință în Hristos, să împlinim lucrările lui Dumnezeu: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe Care El L-a trimis” (Ioan 6, 29) „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Desigur că această credință trebuie să fie vie și lucrătoare, arătându-se prin toată viața omului. Începutul mântuirii este adevărul, pe când începutul pierzării este depărtarea de adevăr prin gândul mincinos. Orice abatere de la adevăr și orice primire a unui gând mincinos este împreună cu înfricoșătorul păcat al hulei și al lepădării de Dumnezeu. Precum căderea celui dintâi om, începutul căderii a venit cu primirea gândului mincinos, fapt ce se vede în toate ereziile. Cea mai mare nenorocire va fi înainte de sfârșitul lumii, din pricina „amăgirilor nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. Și de aceea, Dumnezeu va îngădui o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul” (2 Tesaloniceni 2, 10-12). **Slavă lui Dumnezeu pentru toate!**

ANUL LITURGIC ȘI SUBDIVIZIUNILE LUI

Pentru creștinii care căutau să păstreze vie memoria Mântuitorului și a faptelor Sale, precum și a sfinților sau a evenimentelor care au marcat viața Bisericii, necesitatea stabilirii unor reguli și a unor date precise, unanim și uniform acceptate, a fost o preocupare permanentă. Primii creștini au păstrat ca dată de început al anului ziua de 1 septembrie (*începutul anului civil la evrei*) care, conform tradiției, este începutul creației lumii și începutul activității publice a Mântuitorului („Duhul Domnului peste mine pentru că M-a pus să binevestesc ... și să vestesc anul milei Domnului” (Luca 4, 8-19). Anul Bisericesc, după modul cum este structurat azi, este compus din trei

perioade liturgice ale căror poziție în cadrul anului civil este reglementată de sărbătoarea Paștilor, Învierea Domnului fiind sărbătoarea care dă greutate și centreează întregul an liturgic.

Cele trei perioade ale anului liturgic sunt:

- 1. Triodul** (10 săptămâni: începând cu Duminica Vameșului și sfârșind cu Sâmbăta Mare);
- 2. Penticostarul** (8 săptămâni: de la Duminica Învierii până la Duminica întâi după Rusalii);
- 3. Octoiul** (26-40 săptămâni: din luna de după prima duminică după Rusalii până în sâmbăta dinaintea Duminicii Vameșului și Fariseului).

Biserica și-a construit calendarul liturgic, pe de-o parte, în jurul marilor sărbători (*Învierea Domnului, Pogorârea Sfântului Duh, Nașterea Domnului*), care au determinat apariția unor cicluri liturgice cu reguli diferite în funcție de sărbătoarea stabilită, iar pe de altă parte, în jurul diviziunilor astronomice oferite de calendarul civil: ziua, săptămâna, luna, anul. **Ziua liturgică** începe cu slujba de seară, vecernia, care este cea dintâi dintre laudele bisericești. Pe parcursul unei zile liturgice, Biserica a rânduit săvârșirea ciclului complet al tuturor celor 7 laude (*vecernia, pavecernița, mezonoptica, utrenia și Ceasurile 1, 3, 6 și 9*). Toate aceste laude nu fac nimic altceva decât să pregătească întâlnirea tainică dintre noi și Hristos în Sf. Euharistie care este culmea și centrul unei zile liturgice. Deoarece pentru un creștin istoria este raportată la Hristos și lucrarea sa împlinită în mod strălucit în sfinți, fiecare dintre cele 7 zile este dedicată unui eveniment important legat de Mântuitorul sau din viața unor sfinți. Cartea de cult care reglementează oficiul liturgic pe parcursul unei zile este Ceaslovul. Acesta cuprinde serviciul liturgic de bază al celor șapte laude bisericești, la care s-au mai adăugat și alte slujbe sau rânduieli folositoare (*Paraclisul Maicii Domnului, Acatiste etc.*). Pe lângă sărbătorile importante înscrise în calendar, creștinii au consemnat în așa-numitele martirologii data morții unor sfinți sau a unor evenimente majore din viața Bisericii.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce înseamnă ortodox și Ortodoxie?

Răspuns: Ortodox înseamnă dreptcredincios sau dreptmăritor. Ortodox este acela care are în sufletul său dreapta credință în Dumnezeu, care se închină după cuviință lui Dumnezeu și care trăiește după poruncile Lui. Ortodoxia este dreapta învățătură de credință, de închinare și de trăire, pe care Dumnezeu a descoperit-o lumii, la început, în chip mai general, prin aleșii Săi din poporul evreu, până la venirea Mântuitorului, și apoi, în chip lămurit, prin Domnul nostru Iisus Hristos. Învățătură aceasta este ținută de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, fără știrbiri și fără adăugiri omenești, adică așa cum a descoperit-o Mântuitorul, cum au vestit-o Sfinții Apostoli, cum au tălmăcit-o Sfinții Părinți și cum au propovăduit-o slujitorii bisericești din neam în neam, până în zilele noastre.

Întrebare: Care este scopul însușirii și păstrării învățăturii ortodoxe?

Răspuns: Scopul însușirii și păstrării învățăturii ortodoxe este o viețuire după voia lui Dumnezeu în lume și dobândirea mântuirii.

Întrebare: Ce este mântuirea?

Răspuns: Mântuirea este izbăvirea din robia păcatului și a morții precum și dobândirea vieții celei veșnice, în unire cu Dumnezeu. Mântuirea ne-a fost făcută cu puțință de Dumnezeu prin Întruparea, Jertfa și Învierea Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, care a venit în lume „pentru noi și pentru a noastră mântuire”. Adică, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin lucrarea Sa de mântuire a deschis pentru oameni porțile împărăției cerurilor, care erau încuiate după căderea în păcat. El a dat puțință tuturor care voiesc să-L urmeze, în Biserica Sa, să intre în acea Împărăție sau viață veșnică. Mântuirea deci este un proces complex și continuu, la care suntem angajați întreaga noastră viață, din care pricină ni se și spune: „Lucrați mântuirea voastră” (Filipeni 2, 12). Prin urmare, nimeni nu poate spune în aceasta viață: Sunt mântuit.

Întrebare: Cine se poate mântui?

Răspuns: Orice om se poate mântui, dacă îndeplinește condițiile mântuirii. Căci Dumnezeu nu împiedică pe nimeni de la mântuire, ci „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2, 4).

Întrebare: Care sunt condițiile mântuirii?

Răspuns: Condițiile mântuirii sunt: harul dumnezeiesc, credința și faptele bune. Adică acela se mântuiește care face parte din adevărata Biserică, unde se poate împărtăși de dumnezeiescul har, prin Sfintele Taine, unde dobândește dreapta credință în adevărul mântuitor și unde este îndrumat să săvârșească fapte bune. Primirea harului dumnezeiesc este de neapărată trebuință pentru mântuire, fiindcă însuși Mântuitorul ne spune: „Fără de mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5), iar Sf. apostol Pavel zice: „În har sunteți mântuiți” (Efeseni 2, 5). Credința este și ea de neapărată trebuință, fiindcă „fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu” (Evrei 11, 6) și „cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu 16, 16). De neapărată trebuință sunt și faptele bune, căci „credința fără de fapte este moartă”.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 3 septembrie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 5 septembrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 septembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 7 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	18:00	Vecernie la Biserica Pacea

Cine aduce mângâiere omului?

Un om, prins în cumpenele cele mari ale vieții, se gândea adânc: „Cine oare mă va mângâia pe mine în ceasurile cele mai grele ale vieții mele?!”. Și cu acest gând, adormi. În vis, îi apără un bărbat strălucitor și mândru, care-i zise:

- Eu te voi mângâia...

- Dar cine ești tu?

- Eu sunt știința lumii acesteia.

Omul însă răspunse:

- Nu, nu mă poți mângâia, căci adeseori te-am urmat și mi-ai otrăvit cugetul și sufletul. Veni atunci o femeie atrăgătoare și-i zise:

- Eu îți voi putea aduce mângâierea.

- Dar, cine ești tu? întrebă omul.

- Eu sunt slava oamenilor...

Omul își acoperi fața să n-o mai vadă și zise:

- O, te-am ascultat de multe ori și numai rău mi-ai făcut; pleacă din fața mea.

Atunci veni un bărbat voinic, strălucitor, cu haina aurită, având în mână un buzduhan, cu pietre scumpe și-i zise:

- Eu te voi putea mângâia...

- Dar cine ești?

- Eu sunt Banul-Averea-Puterea.

- Piei din fața mea, căci tu mi-ai adus cele mai multe și mai grele suferințe...

După ce plecă și acesta, apără o femeie umilă, îmbrăcată simplu și cuvințios, dar care răspândea o lumină cerească și o pace binefăcătoare, și-i zise cu glas cald și blajin:

- Eu sunt CREDINȚA și glas bun îți aduc de la Cel ce m-a trimis: „Veniți la Mine toți cei necăjiți și împovărați și vă voi mângâia, căci jugul Meu e dulce și sarcina mea ușoară...”

Omul se deșteptă și după câteva clipe de gândire își zise:

- Da, tu singură grăiești adevărul, pe tine te voi urma.

Și într-adevăr CREDINȚA i-a adus omului mângâierea în întreaga lui viață și l-a însoțit și dincolo de mormânt.

Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-i spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume. După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-i spună acestea:

- Doamne, oamenii Te supără neconținut și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

- E adevărat că oamenii Mă supără neconținut, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare? Rușinat, diavolul a pierit din fața Lui.

